

Eitt ljós á gøtu míni

Men tykkum, sum á meg lýða, sigi eg: Elski figgindar tykkara, gerið væl móti teimum, ið hata tykkum; vælsigni tey, ið biðja ilt yvir tykkum, og biðið fyri teimum, sum illkenna tykkum. — Luk. 6,27-28.

Av náttúru eru vit soleiðis skaffin, at vit elska ikki bestu vinir okkara — so at vit bera yvir við teirra mongu brekum —, tiansheldur figgindar okkara. Og heldur ikki gera vit væl móti teimum, ið hata okkum, biðja ilt yvir okkum og illkenna okkum, so at vit vælsigna tey og biðja fyri teimum.

Tá ið Jesus sigur soleiðis við okkum menniskju, so er orsökini tann, at hann betur enn nakar annar veit, at sanna náttúra okkara er at hata og illkenna, og ikki at elska og gera væl móti hvør øðrum. Ti er stóran í heiminum sum hon er. Men aftrat øllum øðrum hata vit eisini Gud og eru figgindar hansara.

Hvussu ber tað tá til, at Jesus kann biðja okkum um at gera tað, sum er okkum ógjørligt?

Jesus sigur eina aðrastaðni: «Tað, sum er ógjørligt hjá monnum, er gjørligt hjá Gudi». Luk 18,27. Og soleiðis er í hesum føri eisini. Gud hevur í Kristi gjørt heimin sáttan við seg. Tá ið vit vóru figgindar, vórðu vit sátt við Gud við deyða sonar hansara.

Tað er hetta, sum skapar broytingina í viðurskiptum okkara við Gud og við menniskju. Við trúnni á Jesus Kristus fáa vit tað sinnalagið, sum fegið vil elska og gera væl.

Í Guds orði verða vit biðin um bæði at venda við — og fáa eitt soverðið sinnalag — og um dagliga at liva við einum soverðinum sinnalag.

Vælkomið
litla barn

16. desember fingur Sigvar og Jógvan Gregersen, Nordragøta, ein son.

17. desember fingur Maud Hansen og Jakup Holm, Tórshavn, eina dóttur.

17. desember fingur Unn Rasmussen og Andras Ellingsgaard, Tórshavn, ein son.

18. desember fingur Hanna Frederiksen og Arni S. Magnussen, Klaksvík, ein son.

18. desember fekk Ragna Leifsdóttir, Tórshavn, ein son.

18. desember fingur Elin og Óli Hans Olsen, Syðrugøta, ein son.

19. desember fekk Maj-Britt Juul, Seldarfjørður, eina dóttur.

19. desember fingur Bjarta og Ósvald Joensen, Høivík, ein son.

20. desember fingur Eydna og Hogni Thomsen, Klaksvík, ein son.

20. desember fingur Unn Davidsen, Runavík, og Jørgin Olsen, Fuglafjørður, eina dóttur.

20. desember fingur Irena og Arni Joensen, Kaldbak, ein son.

21. desember fingur Marita og Uni Danielson, Tórshavn, eina dóttur.

21. desember fingur Katrin og Sjørður Norðbø, Tórshavn, ein son.

21. desember fingur Helena og Kjartan í Hornum, Kollafjørður, eina dóttur.

Brúðleyp

Friggjadagin 29. desember giftast í Nicolaj kirkju í Hadeland Jan Klovstad og Mette Bleken.

Brúðleypsadressan er: Hadeland Turisthotell, N-2752 Granavollen, Noreg.

Meðan vit eru við ...

Onkuntið hoyra vit fólk siga, meðan vit eru við ... tala tey saman um okkurt, ella tey gera okkurt. Av og á hevur hetta, meðan vit eru við ... verið skrivað. Menn skiftu orð um itrótt, og mest um fótbólt, tá hevði annar maðurin hug at tala um graslíkisvøllir. Hann tók tá soleiðis til orðanna: «Meðan vit eru við fótbólt, so havi eg hug at koma inn á graslíkisvøllirnar».

Maðurin skuldi heldur latið orðini fallið soleiðis: «Nú ið vit práta um fótbólt, havi eg hug at siga eitt sindur um graslíkisvøllirnar».

Vit hoyra onkuntið menn, teir arbeiða, at onkur sigur soleiðis: «Meðan vit eru við hetta arbeiðið, so lat okkum gera soleiðis ...». Betur man tað vera sagt: «Nú ið vit arbeiða, so latum okkum gera ...».

Onkur man halda, at vit kundu sagt: «Nú ið vit fáast við hetta arbeiðið ...».

Kanska vit kundu sagt so; men tá man arbeiðið ikki vera stórarbeiði, heldur slíkt, trivið verður í.

Í einum blaði stóð um lærara, ið var fráfarin, at hann hevði fingist við at vera lærari í 45 ár. Eftir skivingini hevði hann litið gjørt til nyttu.

Maðurin var skilamaður, eisini í skulastovuni, tí skuldi blaðið havt skrivað, at maðurin hevði verið lærari í 45 ár.

Vit siga um várið, um heystið, um tað tíðina. Hvi skulu summi fólk so siga við árslok? Skulu vit siga árslok, so skulu vit siga um árslok.

Fløiri ferðir er skrivað her í blaðnum, at tað er skeið at siga at okkurt hækkar við, lækkar við o.s.fr.

Í einum blaði stóð nú ein dagin, at meirilutin í Figgjarnevndini (skuldi verið figgjarnevndini) skjýtur upp at lækka upphæddina til almennamál við 28 millionum. Av hesum skal folkapensjónin skerjast við 12 millionum. Figgjarnevndin skjýtur upp at lækka upphæddina 28 millionir.

Sv. T.

Nakrir leysir tankar yvir eitt evangelium

Tað komu nógv fólk til Bethlehem tað kveldið. So einki serligt var við hesum báðum, sum komin vóru langvegis frá at verða skrivað í manntal, sum kravt var.

Tað var bara tað, at hendan unga kvinnan var við barn og kundi væntast at eiga hvørja løtu. Tað kann tykjast løgið, at hon skal vera farin undir eina so langa ferð undir slíkum umstøðum. Tað verður jú vanliga framborið soleiðis, at hon átti, júst sum hon var komin til bygdar. Tó stendur vist einki skrivað um tað, so ivaleyst er hetta nakað, sum lagt er afturat seinni. Lukas sigur frá í øðrum kapitli, orindi seks: «Men tað hendi, meðan tey vóru har, at tíðin kom, at hon skuldi eiga barn. »Tað var

tí ikki heilt óhugsandi, at tey vóru komin í goðari tíð. Hetta goða manntal man ivaleyst hava verið væl frabodað undan sjálvari teljingini, og hesi bæði ungu, sum jú vistu, hvussu vordið var, hava so avgjørt at fara, aðrenn ov nær var komið at tíð, fyrri ikki at troysta Mariu ov nógv óneyðugt av ferðing o.t., sum har av kemur. Eisini kundi tað verið stuttligt, um hetta teirra fyrsta barn varð føtt í gomlu ættarbygdini, sum jú í sögu Ísraels eisini var kend aðrenn Jesu dagar.

Tað stendur, at ikki var rúm fyrri teimum í tilhaldshúsinum, og at hon tí legði barnið í eina krubbu. Hæðani er so komin metingini av einum myrkum, køldum fjøsi, har hesi neyðars fólk, av vælvild hotelstjór-

ans, vórðu vist. Nú er at tey vóru komin í goðari tíð. Hetta goða manntal man ivaleyst verið eitt skilafólk. Eingin ivi er um, at hann hevur havt gestir í rikiligt mál í teimum døgum. Har hevur verið bæði málan og troðkan. Tað hevur verið drukkíð og dansað, við tí, sum hartil kemur. Og ikki hevur hann hildið, at hetta var júst tað, ein barnakona hevði mest brúk fyri. Tí hann hevur við tað sama sæð, hvussu til stóð. Og sum tað hjartagóða fólk, hann var, læt hann teimum tað besta hélið, hann hevði. Nevniliga tað rúmið, har kariatúrini vóru. Í okkara nýmótans heimi tykist hetta løgið. Men so hevur ikki verið tá. Ikki er heldur neyðugt at fara so nógv ár aftur í tíðina fyrri at

siggja, at føroyska kúgvinn stóð fyrri stovuhurðini. Og har niðri er tað so, at náttin er kold, og frægasti hitin, faast kundi, var frá kariatúrnum, og tað hava fólk so fingið nyttu úr.

Og Maria fekk so tað rúmið, sum flogvast var at vera í. Og ivaleyst hevur «kromutter», tá hon fór á soppin, verið til staðar saman við einum tveimum gomlum bygdarkonum og

syrgt fyri, at alt nú gekk á besta hátt. Og tá yvirstæðið var í øllum goðum, varð barnið lagt í eina flogva hoylegu, har tað mundi fáa frægastu song, í húsinum var.

At ikki alt er hent soleiðis eftir einum degi, sigur Matteus okkum frá í øðrum kapitli.

Heródes hin Mikli var kongur yvir jødunum í teirri tíðni, hendan hending for fram. Satt at siga var hann ikki annað enn leigusveinur rómverja, sum hevdu sett hann sum eitt slag av sýslumanni. Heródes var sjálvur ikki jødi, men kom úr arabiska oyðmarkarbynum Petra, har ættin hevði komið sær fram við beinleiðis brotsmannavirksemi. Hesin banditturin ráddi nú við náið herseingjarvaldsins í jødalandi, og ósmæðin sum hann var, nevndi hann seg sjálfan kong jødanna. Heródes hevur livað í einum stødugum ótta fyrri einum jødiskum uppreisni. Og jødar gingu jú eisini og biðaðu eftir einum Messias, sum koma

Framhald á síðu 5